

Недовършена приказка

То било много отдавна. Една заран,
когато утринникът подканял всички окъснели звезди
да се приберат, една само останала на небето –
без да забелязва, че вече се съмва. Тя гледала долу
към земята. Там, из широкото поле, се скитало без път
малко загубено детенце и плачело самичко.

Дълго гледала отгоре звездата. От очите ѝ
капнали няколко сълзи на земята и тя се скрила.

Там, дето паднали сълзите на звездата,
през пролетта изникнала малка тревица, която хората
наричат млечок или глухарче. През лятото, след като
разцъфне, на високите му кухи стъбълца се издигат
нежни въздушни кълбенца, изтъкани от копринена
паяжина. И когато вятърът полъхне, те тръгват
с него към небето.

Всяко лято хиляди и хиляди малки такива
кълбенца, малки цветни души, чужди на земята,
се запътват нагоре към звездите. И някога поне
едно-едничко от тях все ще намери майката звезда.

Константин Константинов

1. Защо заплакала звездата?

- А) Видяла синьото море.
- Б) Видяла гладната акула.
- В) Видяла самичко дете.

2. Кой останал сам на небето?

- А) утринникът
- Б) звездата
- В) тревицата

3. Свържете думите в изрази. Използвайте текста.

детенце

нежни

кълбенца

високи

стъбълца

малки

души

малко